

வித்துவான், சுந்தர-சண்முகனரின்
வெளியீடுகள்:

1. வீடும் விளக்கும். வீலை ரூபா 1.

பிறமொழியின் துணைவேண்டாத இனிய எளிய தூய தனித் தமிழ் நடையில், சங்கநூற்கதைகள் முதலியவற்றால், பெண்ணின் பெருமையினையும், பிள்ளைகள் கடமைபினையும் ஆசிரியர் விளக்கியுள்ளார். இது திருமணத்தில் அன்பளிப்பாக வாங்கி வழங்குதற்கேற்ற வாழ்க்கை ஓவியம்! பெண்ணின் பெருமையின் பிழம்பு!

2. தனித்தமிழ்க் கிளர்ச்சி. வீலை அனு 5.

மூன்று பெண்மணிகள் கூடி அம்மானை ஆட்டம் ஆடிப் பாடிக்கொண்டே, தனித்தமிழ்க் கிளர்ச்சி செய்வதாக அமைந்துள்ளது இந்நூல். இது புரட்சி வீரர்களுக்கு ஒரு புது விருந்து!

3. காந்தியின் நாகரிகம். வீலை அனு 1.
(காந்தியடிகளின் நாகரிகத்தை விளக்குவது)

4. திருக்குறள் தெளிவுரை—1. வீலை அனு 3.

5. திருக்குறள் தெளிவுரை—2. „ அனு 4.

6. திருக்குறள் தெளிவுரை—3. „ அனு 5.

7. ஆத்திதடி அமிழ்தம். „ அனு 5.

8. குழந்தைப் பாட்டு. „ அனு 3.

9. சிறுவர் செய்யுட்சோலை. „ அனு 4.

10. தமிழ்த்திருநாள். „ அனு 1.

விற்பனையாளர்க்குத் தக்க கழிவு உண்டு.

கிடைக்குமிடம் :

பைந்தமிழ்ப் பதிப்பகம்,

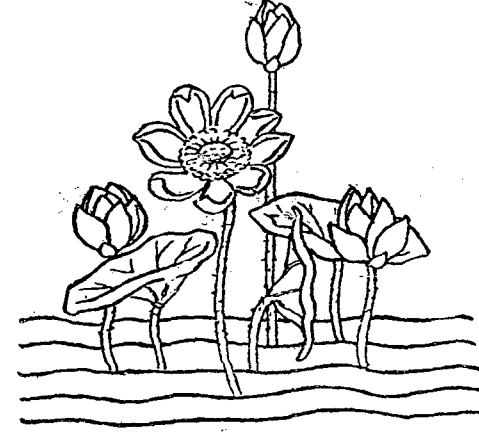
61—பி, வைசியர் தெரு, புதுச்சேரி.

(முதலிரண்டு புத்தகங்களும் (ரஷல்வே புக்ஸ்டால்) புகை வண்டி நிலையப் புத்தகக் கடைகளிலும் கிடைக்கும்).

ஸ்ரீ அரவிந்த ஆஸ்ரம அச்சகம், புதுச்சேரி. W.D. 424/50/1000

ஆத் தி துடி அமிழ்தம்

குழந்தைக் கதை மலர்

ஆசிரியர்

வித்துவான், சுந்தர-சண்முகனார்.

பைந்தமிழ்ப் பதிப்பகம், புதுச்சேரி.

பதிப்புரையும், முன்னுரையும்.

“ஆத்திசூடி அமிழ்தம்” என்னும் இக்குழந்தைக் கதை மலர் நூலாகிய எங்கள் ஏழாவது வெளியீட்டை மூன்றாவது பதிப்பாக வெளியிடுகின்றோம்.

இப்புத்தகத்தில், ஆத்திசூடியிலிருந்து, ஆரம்ப வகுப்பு; சிறுவர்கட்கு மிகவும் ஏற்ற இரு வேறு பதினைந்து வாக்யங்களை எடுத்து இரண்டு பகுதிகளாக்கி, அவற்றிற்குத் தனித்தனியே பதவுரையும், நீதிக்கதையும், நீதியும் முறையே எழுதப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

குழந்தைச் சிறுவர்கள் சிறுகதை யென்றால் தேவாமிழ்தம் போல் கவைய்பார்கள். ஆதலின், அவர்களுக்கேற்ற இனிய எளிய அமிழ்தக் கதைகளை உடைத்தாமிருப்பதால், இப்புத்தகம் “ஆத்திசூடி அமிழ்தம்” என்னும் பெயர் பெறலாயிற்று.

சிறுவர்களுக்குப் புரியவேண்டும் என்னும் நோக்கத்தால் பிற மொழிச் சொற்களும் இதில் கலக்கப்பட்டுள்ளன. தனித்தமிழ் நேயர்கள் மன்னிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

முதலிரண்டு பதிப்பிற்குப் போதிய ஆதரவு அளித்த பெருமக்கள் அனைவர்க்கும் எங்கள் நன்றியும் வணக்கமும் உரியன. அதுபோலவே மூன்றாம் பதிப்பிற்கும் போதிய ஆதரவு அளித்து எங்களை ஊக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

பைந்தமிழ்ப் பதிப்பகம்,	}	இங்ஙனம்,
புதுச்சேரி		சிங்கார-குமரேசன்.
22—6—50		சுந்தர-சண்முகன.

முதல் பதிப்பு 30—8—48.

இரண்டாம் பதிப்பு 27—9—48.

மூன்றாம் பதிப்பு 22—6—50.

ஏழாவது வெளியீடு

எல்லா உரிமையும் பைந்தமிழ்ப் பதிப்பகத்திற்கே.

விலை அனு 5.

ஆத்திசூடி அமிழ்தம்

குழந்தைக் கதை மலர்—இரண்டு பகுதிகள்

ஆரம்பச் சிறு வகுப்புக்களுக் குரியது

ஆசிரியர்:

மயிலம் தமிழ்க்கல்லூரியில் விரிவுரையாளராயிருந்த
வித்துவான். சுந்தர. சண்முகனார்.

பைந்தமிழ்ப் பதிப்பகம்

61—டி, வைசியர் தெரு,
புதுச்சேரி.

தோற்றுவாய் :

ஆத்தி சூடி அமர்ந்த தேவனை
ஏத்தி ஏத்தித் தொழுவோம் யாமே.

ஒளவையாரைப் பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். படிப்பில் கைதேர்ந்த கிழவி. அவர் நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்குமுன் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தவர். மனிதர்க்கு நீதி கூறுவதில் கெட்டிக்காரர். அவர் ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன், வாக்குண்டாம், நல்வழி என்னும் நீதி நூற்களை எழுதியுள்ளார். அவற்றுள், ஆத்தி சூடியில் 109 நீதி வாக்கியங்கள் உள்ளன. அவற்றுள், சிறுவருக்கு ஏற்ற குறிப்பிட்ட 15 வாக்கியங்கள் முதல் பகுதியாகவும், மற்றொரு 15 வாக்கியங்கள் இரண்டாம் பகுதியாகவும் இக்கதைப் புத்தகத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை வருமாறு :

முதல் பகுதி:

1. அறஞ்செய் விரும்பு.
2. ஆறுவது சினம்.
3. சுவது விலக்கேல்.
4. ஊக்கமது கைவிடேல்.
5. ஐயமிட்டுன்.
6. ஒதுவதொழிபேல்.
7. ஒளவியம் பேசேல்.
8. கண்டொன்று சொல்லேல்.
9. நயம்பட வரை.
10. இணக்கமறித் திணங்க.
11. தந்தைதாய்ப் பேண்.
12. நன்றி மறவேல்.
13. வஞ்சகம் பேசேல்.
14. இளமையிற் கல்.
15. குணமது கைவிடேல்.

இரண்டாம் பகுதி:

1. கூடிப்பிரியேல்.
2. கேள்வி முயல்.
3. கைவினை கரவேல்.
4. கொள்ளை விரும்பேல்.
5. கோதாட்டொழி.
6. சூது விரும்பேல்.
7. செய்வன திருந்தச்செய்.
8. சோம்பித் திரியேல்.
9. தன்பதத்திற் கிடங்கொடேல்.
10. நூல் பல கல்.
11. நோய்க் கிடங்கொடேல்.
12. பெரியாரைத்துணைக்கொள்.
13. மீதான் விரும்பேல்.
14. முர்க்கரோ டிணங்கேல்.
15. வைகறைத் தாமிலெழு.

மேற் கூறிய வாக்கியங்களுக்குத் தனித் தனியே பதவுரை யும், நீதிக் கதைபும், நீதிபும் இனிமேல் படிக்கலாம்.

ஆத் தி சூ டி அ மி ழ் த ம்

முதல் பகுதி

1. அறம் செய் விரும்பு

அறம்--தம உயிர்நலத்து செயல்--செய்யத்தக்க விநம்பு--நீ ஆணைப்படு.

ஓர் ஊரில் அறவோன் என்ற அண்ணனும், மறவோன் என்ற தம்பியும் இருந்தார்கள். அறவோன் நல்லவன். நியாயமாக நடப்பான். தருமாச்செய்து என்றால் அவனுக்கு ஆசை அதிகம். ஆனால், மறவோன் பொல்லாதவன். நியாயம் என்றால் என்ன என்று கேட்பான். தருமம் என்றால் அவனுக்குத் தலைவலி எடுக்கும்.

பக்கத்து ஊரில் ஒரு திருவிழா நடந்தது. அண்ணனும் தம்பியும் கட்டுசோறு கட்டிக்கொண்டு திருவிழா விற்குப் போனார்கள். வழியில் ஒரு குளக்கரையில் கட்டுசோற்று முட்டையை அணிழ்த்தார்கள். அப்போது, ஒரு முடவன் அங்கு வந்து அவர்களைச் சோறு கேட்டான். மறவோன் முடவனை வைது துரத்தினான். அறுபடிபும் அவன் கேட்டான். மறவோன் அவனை நன்றாக அடித்துவிட்டான். முடவன் ஐயோ என்று அடிதான்.

அறவோனுக்கு மனம் இவகிவிட்டது. அப்போது பக்கத்தில் ஒரு மாடு மற்றொரு மாட்டின் முதுகை நக்கித் திணவு தீர்ப்பதைக் கண்டான். ஆகா! மாடுகளே ஒன்றுக்கு ஒன்று உதவி செய்துகொள்ளும்பொது. நாம் மட்டும் முடவனுக்கு உதவி செய்யக் கூடாது என்று நினைத்தான். தன் பங்கில் பாதி சோற்றை முடவனுக்குப் போட்டான். அவன் வாழ்த்தினான்.

அங்கே வண்டியில் ஒரு பணக்காரக் கிரவர் வந்து தங்கி யிருந்தார். அவர் அறவோனுடைய தரும குணத்

தெய்வக் கண்டார். அவன் மேல் ஆசை பிறந்து விட்டது. அவர் பிள்ளையே இல்லாதவர். ஆதலால் அறவோனைத் தன் வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டார். அவனைத் தன் கண்டார் பிள்ளையாகவும் ஆக்கிக் கொண்டார். தருமம் செய்த அறவென் பூயியாய் வாழ்ந்தான். தருமம் செய்த அறவென் தன் கெட்ட குணத்திற்காக வருத்தி னான். (ஆகையால்)

எப்போதும் தருமம் செய்ய வேண்டும்.

2. ஆறுவது சினம்

பொறுமைசாலி பொறுமைசாலி—அறநெறிபெயர் பெறுவான்.

ஓர் ஊரில் பொறுமைசாலி, கோபக்காரன் என்று இரண்டு பணக்காரர்கள் இருந்தார்கள். பொறுமைசாலிக்குக் கோபமே வராது. ஆனால், கோபக்காரன் உப்புக்கு உதவாத காரியத்திற் கெல்லாம் ஓடி ஓடிக் கோபித்துக் கொண்டான்.

அவ்வூர் அரசன் மகனுக்குக் கலியாணம் நடந்தது. இருவரும் கலியாணத்திற்குச் சென்றார்கள். கோபக்காரன் தனக்குச் சீக்கிரம் தாம்பூலம் கொடுக்கவில்லை என்று கோபித்துக் கொண்டான். பொறுமைசாலி பொறுமையாய் இருந்தார். பின்பு சாப்பாட்டில் தனக்கு முதல் பந்தியில் இடம் கொடுக்கவில்லை யென்று கோபக் காரன் அரசனைத் திட்டினான். அரசனுடைய ஆட்கள் கோபக்காரனை அடித்துத் தரத்திவிட்டார்கள். பொறுமைசாலி அமைதியாய் இருந்து கடைசி பந்தியில் சாப்பிட்டார். அவருடைய பொறுமைக் குணத்தைக் கண்டு அரசன் ஆச்சரியப்பட்டான். தன் அரண்மனையில் அவருக்கு ஓர் உயர்ந்த உத்தியோகம் பூர்த்தி செய்தான். கோபக்காரன் கேள் விப்பட்டித் தன் குற்றத்திற்கு வருந்தினான். (ஆகையால்)

கோபத்தை அடக்கவேண்டும்.

3. சுவது விலக்கேல்

சுவது—ஒருவர் மற்றொருவருக்குக் கொடுக்கும் தன் மதத்தை, மனத்தை—நீ தடுக்காதே.

ஓர் ஊரில் ஒரு வள்ளல் இருந்தார். அவர் மார் போய்க் கேட்டாலும், இருப்பதை இல்லை என்றாய் கொடுப்பார். ஆனால், அவருக்குக் கருமி என்று ஒரு மாமன் இருந்தான். பிறர்க்கு உதவி செய்வது என்றால் அவனுக்கு மனம் வராது. வள்ளல் யார்க்கு எதைக் கொடுக்கப் போனாலும், வேண்டாம் வேண்டாம் என்று தடுத்தாக்கொண்டே மிகுப்பான். வள்ளலைப் பார்த்து நீங்கள் இப்படிக் கொடுத்துக்கொண்டே மிகுந்தால் சீக்கிரம் ஏழையாகிவிடுவீர்கள் என்று கெட்ட புத்தியும் புகட்டுவான். வள்ளலுக்கு அது பிடிப்பதில்லை. எப்படியாவது கருமிக்கு நல்ல புத்தி புகட்டவேண்டும் என்று அவர் எண்ணிவந்தார்.

ஒருநாள் கருமி ஊர்ப் பணத்தைத் திருடிவிட்டான். உடனே அவ்வூர் அரசன் கருமிக்கு விலங்கு போட்டுவிட்டான். நீ ஆபிரம் சூபா கட்டினால் உன்னை விடுவேன் என்றும் தெரிவித்தான். கருமியின் கையில் பணம் இல்லை. வள்ளலைக் கொடுக்கும்படி கேட்டான். அவனுக்குப் புத்தி புகட்ட இதுதான் நல்ல சமயம் என்று வள்ளல் நினைத்தார். உடனே அவர், என்னிடம் பணம் இல்லை ; அப்படிக் கொடுத்தாலும் நான் சீக்கிரம் ஏழையாகிவிடுவேன் என்று சொல்லிக் கையை விரித்து விட்டார்.

வேறு வழி யில்லாமையால் கருமியைச் சிறையில் அடைத்துவிட்டார்கள். பிறர்க்குக் கொடுத்ததை நாம் தடுத்ததனுலேயே, நமக்கும் வள்ளல் கொடுக்காது விட்டார் என்று கருமி தன் குற்றத்தை உணர்ந்து வருத்தி னான். (ஆகையால்)

ஒருவர் மற்றொருவருக்குக் கொடுப்பதைத் தடுக்கக்கூடாது.

4. ஊக்கமது கைவிடேல்

ஊக்கமது—முயற்சியை, கைவிடேல்—நீ கைவிடாதே.

ஓர் உபாத்தியாயரிடத்தில் மணி, அழகன் என்று இரண்டு பிள்ளைகள் படித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். மணி ஊக்கம் உடையவன். அழகன் ஆள் அழகனேதவிர காரியத்தில் சோம்பெறி.

உபாத்தியாயரிடத்தில் ஓர் அழகிய புத்தகம் இருந்தது. இரண்டு பிள்ளைகளும் பார்த்து ஆசைப்பட்டார்கள். சொந்தமாக ஒரு கதை எழுதிக்கொண்டு வருபவனுக்கு இப்புத்தகத்தைப் பரிசாகக் கொடுப்பேன் என்று உபாத்தியாயர் தெரிவித்தார். இருவரும் வீட்டிற்குச் சென்று கதையெழுத உட்கார்ந்தார்கள்.

அழகன் எழுதி எழுதிப் பார்த்தான். கதை அமையவில்லை. இந்தக் கதையும் கெட்டது, பரிசும் கெட்டது என்று வெறுத்து எழுந்து விட்டான். மணிக்கும் கதை அமையவில்லை. சோர்ந்து பேனாவைக் கீழே வைத்தான். அப்போது தன் எதிரில், ஓர் ஏறும்பு ஒரு நொய்யரினையே இழுத்துக்கொண்டு போவதைக் கண்டான். விளையாட்டாக ஏறும்பு வேறுகளும் அரிசி வேறுகளும் பிரித்தான். ஏறும்பு ஊக்கத்தைக் கைவிடவில்லை. மறுபடியும் அரிசியை இழுத்தது. பார்த்தான் மணி. ஆகா! நாம் பிரித்தும் ஏறும்பு ஊக்கத்தைக் கைவிட வில்லையே! இந்த ஏறும்புக்குக் குறைந்தவனா நாம்? கதையை எழுதியே தீர வேண்டும் என்று எண்ணினான். கதை அழகாக அமைந்தது. உபாத்தியாயரிடம் காட்டினான். புத்தகத்தைப் பரிசாகப் பெற்றான். ஊக்கம் கெட்ட அழகன் கண்டு வெட்கப் பட்டான். (ஆகையால்)

ஊக்கத்தைக் கைவிடலாகாது.

5. ஐயம் இட்டு உன்

ஐயம் இட்டு—(ஆசை என்று பொருள் நகர்த்தி) பிச்சை கொடுத்தவிட்டு, உன்—பின்பு நீ சாப்பிடு.

ஒரு கிராமத்தில் கறும்பண்ணன் என்று ஒருவன் இருந்தான். அவன் பொல்லாத கடுமி. பிச்சைக்காரருக்கும் பிச்சைபே போடமாட்டான். அவனுக்கு நல்ல தம்பி என்று ஒரு மகன் இருந்தான். உண்மையில் அவன் நல்ல தம்பிதான். அவன் ஒருவருக்காவது பிச்சைபோட்டு விட்டுத்தான் சாப்பிடுவான். அதற்காக அவனைக் கறும்பண்ணன் கண்டிப்பான். எப்படியாவது தகப்பனைத் திருத்த வேண்டும் என்று மகன் எண்ணி வந்தான்.

ஒருநாள் நல்லதம்பி, தன் தகப்பன் எதிரில் காக்கைக்குச் சோறு வைத்தான். ஒரு காக்கை வந்தது. பின்பு எல்லாக் காக்கைகளையும் “கா கா” என்று கூவி அழைத்தது. பல காக்கைகளும் வந்து சாப்பிட்டன. உடனே மகன் தகப்பனைப் பார்த்து, ஏன் இந்தக் காக்கை நான் மட்டும் சாப்பிடாமல் மற்றைய காக்கைகளையும் அழைத்துச் சாப்பிடுகிறது என்று கேட்டான். அதற்குத் தகப்பன், “அது காக்கைகளுக்கு இருக்கும் நல்ல பழக்கம்” என்றான். உடனே மகன், நீங்கள் மட்டும் ஏன் பிச்சை போடாமல் சாப்பிடுகிறீர்கள் என்று கேட்டான். தகப்பன் வெட்கப்பட்டித் தலை குனிந்தான். அன்று முதல் கறும்பண்ணன் பிச்சைக்காரருக்கும் பிச்சை போட்டுவிட்டு சாப்பிட்டு வந்தான். அதனால் அவனுக்குப் புகாரும் புண்ணியமும் கிடைத்தன. (ஆகையால்)

பிச்சை போட்டுவிட்டுச் சாப்பிடு வேண்டும்.

6. ஒதுவது ஒழியேல்

ஒதுவது—படிப்பதை, ஒழியேல்—நிறுத்தாதே.

ஓர் ஊரில் வேலன் என்று ஒரு பையன் இருந்தான். அவனுக்கு விளையாட்டு வெல்லக்கூடிய, படிப்பு வேப்பங்காய், பள்ளிக்கூடத்தை, விட்டு அடிக்கடி நின்றாவிடுவான். விட்டிலும் படிக்காமல் பான்.

எதிர் விட்டில் மூத்து என்று ஒரு பையன் இருந்தான். அவன் எப்போதும் படித்துக்கொண்டே யிருப்பான். ஒருநாள் இருவரும் தெருவில் விளையாடினார்கள். அங்கு ஒரு சாமியார் வந்தார். வேலனைப் பார்த்து ஆத்தி குட்டிக் கைகளிலிருந்து ஒரு கதை கேட்டார். அவன் அடிக்கடிப் படிக்காததால் மறந்துவிட்டான். ஆனால் மூத்து விடாது படித்து வந்ததால் கதை சொன்னான். மூத்து வுக்கு ஒரு பேரூ பரிசு கிடைத்தது. வேலன் ஏமாந்தான்.

ஒருநாள் வேலன் தன் பாட்டனார் வீட்டிற்குச் சென்றான். அங்கு அவர் ஒரு புத்தகத்தைப் படித்துக்கொண்டு இருந்தார். வேலன் பார்த்து, ஏன் தாத்தா இந்த வயதிலும் படிக்கிறீர்கள்? என்று கேட்டான். அதற்கு அவர், படிக்கப் படிக்க அறிவு வளரும் என்று பதில் கூறினார்.

மின்பு பாட்டனார் சரகவதி படத்தைக் காட்டி, இவன் யார் என்று கேட்டார். கல்விக்கு அரசி என்று வேலன் சொன்னான். அவன் கையில் இருப்பது என்ன என்று கேட்டார். புத்தகம் என்றான். உடனே பாட்டனார், அவன் தான் கல்விக்கு அரசியாயிற்றே, அவன் ஏன் இன்னும் படிக்கிறான் என்று கேட்டார். வேலனுக்குப் புத்தி வந்தது. நானும் இனிமேல் அவனைப்போல எப்போதும் படிப்பேன் என்று படிக்க ஆரம்பித்தான். (ஆகையால்)

படிப்பதை நிறுத்திவிட்டு நிறுத்தக் கூடாது.

7. ஓளவியம் பேசேல்

ஓளவியம்—பொழுதுமையான பொருள், பேசேல்—நினைப்பதே.

ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் தங்கம், நடனம் என்று இரண்டு பிள்ளைகள் படித்து வந்தார்கள். தங்கம் தங்கமான பையன். தன்னுடைய படிப்பிற்காகவும், குணத்திற்காகவும் பல பரிசுகள் வாங்கி யிருக்கிறான்.

நடனம் பொல்லாத பொழுதுமையானவர். தங்கம் பரிசு வாங்கியதை அவனுக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. எப்படியாவது தங்கத்திற்குக் கேள் பெயர் வாங்கி வைக்க வேண்டும் என்று எண்ணினான். அதற்காக அவன்மேல், இல்லாததும் பொல்லாததுமான பல கேள் சொல்லி வந்தான்.

ஒருநாள் காலையில் நடனம் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போனான். தன் புத்தகத்தைத் தானே சுக்கல் சுக்கலாய்க் கிழித்தான். தங்கம் கிழித்துவிட்டு ஓடிப் போனதாக உபாத்தியாயரிடம் பொய் சொன்னான். உண்மையில் தங்கம் அன்றைக்குப் பள்ளிக்கூடமே வரவில்லை.

அச்சமயம் தங்கத்தின் தகப்பனார் வந்தார். “இராத் திரிமி லிருந்து சுரம் அடிப்பதால் தங்கம் படுத்த படுக்கையில் இருக்கிறான். இன்றைக்கு அவனுக்கு விடுமுறை கொடுக்க வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

உடனே உபாத்தியாயர், தங்கம் புத்தகத்தைக் கிழித்த தகப்பன் பொய் சொன்னதற்காக நடவத்திற்றுத் தண்டனை கொடுத்தார். புத்தகம் கிழித்து போனதற்காக அவன் தகப்பனாரும் நன்றாக அடித்தார். நடனம் தங்கத்தின் மேல் பொழுதுமையாகப் பெரிபதால் புத்தகத்தை யும் இழந்தான் : தண்டனையும் பெற்று வருத்தினான். (ஆகையால்)

பொழுதுமை பேசினால் தனக்கே கெடுதி வரும்.

8. கண்டு ஒன்று சொல்லேல்

கண்டு—நடந்த ஒன்றைப் பார்த்துவிட்டு, ஒன்று—
நடக்காத (காணாத) வேறு ஒன்றை, சொல்லே—நீ
சொல்லாதே.

ஓர் ஊரில் கந்தன் என்று ஒரு பையன் இருந்தான். அவனுக்கு ஒரு தம்பி உண்டு. இருவரும் குறும்புக்காரர்கள். தெருவில் நாய்களைக் கண்டால் கற்களை யெடுத்துப் போடுவார்கள். அவற்றின் காதுகளைப் பிடித்துத் தூக்குவார்கள். அப்படிச் செய்யக் கூடாது என்று பலமுறை அவர்களின் தகப்பனர் கண்டித்திருக்கிறார். அவர்கள் கேட்பதே யில்லை.

ஒருநாள் தெருவில் ஒரு வெறிநாய் படுத்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். கந்தன் அதன்மேல் ஒரு கல்லை யெடுத்துப்போட்டான். அது வள் என்றது. மேலும் அதன் காதைத் திருகப் போனான். அது கையை நன்றாகக் கடித்துவிட்டது. இரத்தம் “தொர தொர” என்று ஒழுகியது. கந்தன் வீடு சென்றான். தகப்பனர் என்ன காயம் என்று கேட்டார். அவன் பயந்து கொண்டு, அண்டை வீட்டு ஆளி கடித்து விட்டான் என்று நடக்காததைச் சொன்னான். தம்பியும் அண்ணனைப் போலவே கண்டதை மறைத்துக் காணாததைச் சொன்னான்.

தகப்பனுக்கு நாய் கடித்தது தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் அதற்கேற்ற வைத்தியம் செப்திருப்பார். இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஆகியும் பிள்ளைகள் உண்மையைச் சொல்லவே யில்லை. கடைசியில் விடம் முற்றியதால், கந்தன் நாய்போல் குலைத்து இறந்து போனான். (ஆகையால்)

கண்டதை மறைத்துக் காணாததைச் சொல்லக் கூடாது.

9. குயம்பட உரை

குயம்பட—இனியை பொருத்த, உரை—நீ பேசுவாயாக.

ஒரு காந்தி வழியில் இனியன், முனியன் என்று இரண்டு பிள்ளைகள் மாடு மேய்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இனியன் எப்போதும் எவரிடமும் இனிமையாகவே பேசுவான். வழி விசாரிப்பவர்களுக்கு நயமாகப் பதில் சொல்லுவான். முனியனாக நயம் என்பதே தெரியாது. யாராவது வழி விசாரித்தால் துக்காகப் பதில் சொல்லுவான். கேலி பண்ணிச் சிரிப்பான்.

அவ்வழியே ஒரு வள்ளல் வண்டியில் வந்தார். முனியனைப் பார்த்து இங்கு ஏதாவது குளம் இருக்கிறதா என்று கேட்டார். அதற்கு முனியன், இங்குக் குளமும் இல்லை, கிளமும் இல்லை. உனக்குக் குளம் காட்ட நீ வைத்த ஆளா நான்? என்று துக்காகப் பேசினான்.

அப்போது, சற்றுத் தூரத்தில் இருந்த இனியன் அங்கு வந்தான். வள்ளலைப் பார்த்து, தங்களுக்கு என்ன ஐயா வேண்டும் என்று இனிமையாகக் கேட்டான். அவர் குளம் காட்டச் சொன்னார். உபயோக இனியன், நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள் ஐயா என்று சொல்லிவிட்டுத், தான் போய்த் தண்ணீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தான்.

வள்ளல் இனிபனாவை நயத்தைக் கண்டு மெச்சினார். அவனைத் தம் விட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்றார். பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கவிட்டார். தம் சொத்தப் பிள்ளையைப் போல் வளர்த்து வந்தார். (ஆகையால்)

நயமாகப் பேசினால் நன்மை உண்டாகும்.

10. இணக்கம் அறிந்து இணங்கு

இணக்கம்—தொடர்புடைய நல்ல சினேகிதர்களை. அறிந்து—அறியுதல் தெரிந்து கொண்டு, இணங்கு—அவர்களைச் சினேகிதராக ஏற்று.

ஒரு தோட்டத்தில் ஒரு பசுவை இத்தன அதற்கு அழகான கன்றுகுட்டி ஒன்று உண்டு. அது துள்ளித் துள்ளிக் குதிக்கும். அம்மா என்று அழகாக அழைக்கும். ஒருநாள் கன்றுகுட்டி ஒன்றாமாய் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

அப்போது அவ்வழியே ஒரு பன்றிக்குட்டி வந்தது. கன்றைப் பார்த்து, என்னையும் செத்துக்கொண்டு விளையாடக்கூடாதா என்று கேள்வியது. கம்பற்ற கன்றுகுட்டி யின் மனம் கரைந்து விட்டது. அன்று முதல் இரண்டும் விளையாடிக் கொண்டு வந்தன. ஆனால் பசுவிற்குப் பிடிக்கவில்லை. பன்றியோடு கூடவேண்டாம் என்று கன்றுக்குப் புத்தி புகட்டி வந்தது. கன்று கேட்கவில்லை.

ஒருநாள் பன்றிக்குட்டி கன்றுகுட்டியை அழைத்துக் கொண்டு சென்றது. சேற்றில் புரட்டி விளையாடியது. தான் தின்னும் மலத்தைத் தின்னும்படியாகக் கன்றையும் வற்புறுத்தியது. பன்றியின் பேச்சைக் கேட்டுக் கன்றும் கொஞ்சம் மலம் தின்று பார்த்தது. அதற்கு அது ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. உடனே வாந்தி எடுத்தது. பன்றி பயந்து ஓடிவிட்டது.

இச்சேதி பசுவிற்குத் தெரிந்தது. தன் கன்றைப் பார்த்து, அந்தப் பாழாய்ப்போன பன்றிக் குட்டியோடு ஏன் சேர்ந்தாய்? அதனால் நானே வாந்தி வந்தது என்று வைத்து. அன்று முதல் கன்றுகுட்டி பன்றிக் குட்டியோடு சேர்வதில்லை. (ஆலகயால்)

நல்ல தன்மை உடையவரோடே சினேகிக்கவேண்டும்.

11. தந்தை தாய்ப் பேண்

தந்தை—அப்பாவையும், தாய்—அம்மாவையும். பேண்—காப்பாற்றுவவராக.

ஒர் ஊரில் ஒரு பிச்சைக்காரர் சிறுவன் இருந்தான். அவனுடைய அப்பாவும், அம்மாவும் கிரவர்கள். கண் தெரியாதவர்கள். சிறுவன் தினந்தோறும் பிச்சை எடுத்துக்கொண்டு வந்து தாய் தந்தையருக்கு இடுவிட்டு, மிகுந்ததைத் தான் சாப்பிடுவான்.

ஒருநாள் பிள்ளை யில்லாத ஒரு முதலாளி அச்சிறுவனைத் தம் விட்டு வேலைக்கு வைத்துக் கொண்டார். அவன் விட்டு வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டு தாய் தந்தையரைப் காப்பாற்றி வந்தான். ஆனால் அவன் தாய் தந்தையர் இருப்பது முதலாளிக்குப் பிடிக்கவில்லை.

ஒருநாள் முதலாளி சிறுவனைப் பார்த்து, உன் தாய் தந்தையரை எங்கேயாவது அனுப்பிவிட்டு, நான் உன்னை எனக்குச் சுவிகாரப் பிள்ளையாக ஆக்கிக்கொள்கிறேன் என்று சொன்னார். ஆனால் அவன் ஒத்துக்கொள்வதில்லை. உடனே அவர் அவனைத் துரத்திவிட்டார். சிறுவன் பைறையடியே பிச்சை யெடுத்துத் தாய் தந்தையரைக் காப்பாற்றி வந்தான். முதலாளிக்கு அவன்மேல் ஆச்சரியமும் அன்பும் உண்டாயின.

முதலாளிக்கு தோய் வந்தது. சிறுவனை அழைத்து, அவனுக்குச் சொத்து சுதந்திரங்களை எழுதிவைத்துவிட்டு இறந்துபோனார். சிறுவன் தன் தாய் தந்தையரோடு வசதியாக வாழ்ந்து வந்தான்.

ஒருநாள் அவ்ஊரில் வெள்ளம் வந்தது. எல்லோரும் பாம்பாக்களாக எடுத்துக்கொண்டு ஓடினார்கள். சிறுவன் தாய் தந்தையரையே நாக்கிக்கொண்டு ஓடினான். எல்லோரும் அவனைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள். (ஆலகயால்)

தாய் தந்தையரைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

12. தன்றி மறவேல்

தன்றி—பிறர் செய்த தன்மைமைய, மறவேல்—நீ மறக்காதே.

ஒரு கிராமத்தில் ஆணை என்று ஒரு குடியானவன் இருந்தான். அவன் மிகவும் ஏழை. ஒருநாள் திருவிழா பார்ப்பதற்காக வெளியூருக்குச் சென்றான். அவன் நாயும் அவனுடன் சென்றது. வெளியூரில் ஒரு தனவந்தர் இருந்தார். அவர் ஆணையின் பசியைக் கண்டு அவனுக்குச் சோறு போட்டார். அவன் நாயும் சாப்பிட்டது.

ஒருநாள் தனவந்தர் வியாபாரத்திற்காகக் குடியானவன் இருக்கும் ஊர்ப்பக்கம் வந்தார். வழியில் திருடர்கள் தனவந்தரின் கைப்பணத்தைப் பறித்துக் கொண்டார்கள். வேறு வழி யில்லாமையால், அவர் குடியானவனது வீட்டை விசாரித்துக்கொண்டு சென்றார். அவர் முன்பு சோறு போட்ட தன்றியை ஆணை மறந்துவிட்டான். அவரை ஏதேடுத்தும் பார்க்கவில்லை.

ஆனால், ஆணையின் நாய் தனவந்தரைத் தெரிந்து கொண்டது. அவர் சோறுபோட்ட தன்றியை அது மறக்கவில்லை. அவர் முன்னே சென்று வாயை ஆட்டியது. உயிர் பைக் குழைத்தது. மகிழ்ச்சி தாங்கமுடியாமல் துள்ளிக் குதித்தது.

நாயின் தன்றியை ஆணை கண்டான். ஆகா! நம் நாய்க்கு இருக்கும் தன்றியை நமக்கு இல்லையே என்று வெட்கப்பட்டான். உடனே தனவந்தரை நன்றாக உபசரித்தான். பின்பு தனவந்தர், ஆணையைத் தம்முட்கு அழைத்துச் சென்று ஆதரித்து வந்தார். (ஆகையால்)

பிறர் செய்த தன்றியை மறக்கவே கூடாது.

13. வஞ்சகம் பேசேல்

வஞ்சகம்—பிறரை ஏமாற்றும் வஞ்சகமான பேச்சு
பேசேல்—நீ பேசாதே.

ஒரு காட்டில் ஒரு யானை கடை வைத்திருந்தது. அக் கடைபில் ஒரு நரி சம்பளத்திற்கு வேலை பார்த்துவந்தது. நரி பொல்லாத வஞ்சகம் உடையது. கடைக்கு வருபவரிடம், நான்கனு சாமானைக் காட்டி ஐந்தனு என்று வஞ்சகமாக விலை சொல்லி விற்கும். அதிகமாக வந்த ஓர் அனுவை, யானைக்குத் தெரியாமல் தான் எடுத்துக் கொள்ளும்.

யானைக்குப் பலர் கடன் கொடுக்க வேண்டிய திருந்தது. அவர்களிடம் நரி சென்றது. யானை பணம் வாங்கி வரச் சொன்னதாக வஞ்சகம் பேசிப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டது. எல்லாவற்றையும் கருட்டிக்கொண்டு வெளியூருக்குப் புறப்பட்டது. வண்டி ஏறப்போன இடத்தில் ஒரு திடீர் நரியைக் கண்டான். தத்திரமாகப் பேசிப் பணத்தை வெல்லாம் பறித்துக் கொண்டான்.

நரி ஏமாந்து போயிற்று. நாய் வருந்துவதுபோலத் தானே பிறரும் வருந்துவார்கள் என்று நரி எண்ணி யது. பழையபடியாக யானையின் கடைக்குச் சென்றது. யானை கடையை விட்டுத் துரத்தினிட்டு. பணம் கொடுத்தவர்கள் எல்லோரும் நரியை நன்றாக உதைத்தார்கள். சிறையில் கொண்டுவரப் பணத்தை விட்டார்கள். நரி தனது வஞ்சகத்தை எண்ணி எண்ணி வருந்தியது. (ஆகையால்)

எவரிடமும் வஞ்சகமாகப் பேசக்கூடாது.

14. இளமையில் கல்

இளமையில்—இளம் வயதிலேயே, கல்—கற்க வேண்டிய கற்பனாக.

ஒரு மட்டிவத்தில் ஓர் அரசன் இருந்தான். அவனுக்கு ஒரே சமயத்தில் இரண்டாயிரம் பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவன் பெயர் வழுதி. மற்ற ஒருவன் பெயர் மாறன். வழுதி மட்டும் தன் ருக்மியைப் படித்து வந்தான். மாறன் படிக்காமல் விளையாடி வின் காலம் போக்கி வந்தான். இருவருக்கும் இருபது வயதில் கலியாணம் நடந்தது. குழந்தை குட்டியுடன் வாய்ந்துவந்தார்கள்.

ஒருநாள் அந்த அப்பைப் பார்த்து, நம் இரண்டாயிரம் பிள்ளைகளும் எப்பிள்ளைக்குப் பட்டம் கட்டப் போகிறார்கள் என்று கேட்பான். படிப்பில் கேட்டிக்காரனுக்கே பட்டம் கட்டப் போகிறேன் என்று அரசன் சொன்னான். அதைக் கேட்ட மாறன், ஐயையோ! நாம் இளமையில் படிக்காதது விட்டோமே; பட்டம் வழுதிக்குக் கிடைத்துவிடும் போல் இருக்கிறதே என்று வந்தறினான். இனிமேல் படித்தாய் பாக்கலாம் என்று அவனுக்குப் போய்க் தெய்வியது.

முதிர்ந்த வயதில் மாறனுக்குப் படிப்பு ஏறவில்லை. படிக்க உட்கார்ந்தால், பெண்பாட்டி பிள்ளைகள் வந்து தொந்திரவு கொடுக்கிறார்கள். சில சமயங்களில் அரசன் மனைக் கரியங்களையும் கவனிக்க வேண்டியதாய் இருக்கிறது. படிப்பில் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. இளமையிலேயே படிக்காத தன் குற்றத்தை எண்ணி நொந்தான். கடைமையில் பட்டம் வழுதிக்கே கிடைத்துவிட்டது. (ஆனகயால்)

இளமையிலேயே கல் கற்க வேண்டும்.

15. குணமது கைவிடேல்

குணம்—அழகு—நன்மை. கைவிடேல்—கைவிடாதே. நீ கைவிடாதே.

ஓர் ஊரில் ஒரு முதலாளி கண்காணிப்புத் துறையில் அவருக்கும் கடைமில் வேல் பெயர் ஒரு வாயைத் தலைவாய் இருந்தான். அங்கு கண்ணன், கவி என்று இரண்டு குழவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களை அவர்களின் தகவியப்பர்கள் கடைமில் கொண்டுவிட்டு விட்டார்கள்.

அவர்களுள் கண்ணன் நல்ல குணம் உடையவன். பொய் சொல்ல மாட்டான். திருட மாட்டான். கவி குணம் கெட்டவன். பொய்ப்பும், திருடும் அவனுக்கு உண்டாகிவிட்டன. கணமியும் சமயமில்லாத திருட ஆய் பித்தான்.

ஒருநாள் முதலாளி இரவர்த்தியும் தனித்தனி யாக நான்கு கொடுத்துக் கட்டித் வாங்கி வருவது அனுப்பினார். கண்ணன் நான்குவுக்கும் வாங்கிவந்து கொடுத்தான். கவி அன்றையவுக்கு வாங்கிவந்து கொடுத்துவிட்டு, மீதி ஓர் அணுவைத் தான் எடுத்துக் கொண்டான். முதலாளி எப்படியோ கண்டிப்பிடித்துவிட்டார்.

மற்றொரு நாள் முதலாளி கண்ணன் எதிரில் ஒரு ரூபாவைப் போட்டுவிட்டுத் தெரியாதவர் போல் இருந்தார். உடனே கண்ணன் எடுத்துக் கொடுத்து விட்டான். அதே போல் கவி எதிரிலும் ஒரு ரூபாவைப் போட்டார். அதைக் கவி அழுக்கிக் கொண்டான். உடனே முதலாளி காவியை அடித்துக் கடைமையில் விட்டுத் தூத்திவிட்டார். கண்ணன் நல்ல குணத்தைக் கைவிடாமல் இருந்ததால் அவனுக்கு அதிக சம்பளம் கொடுத்துப் பாதுகாத்து வந்தார். (ஆனகயால்)

எப்போதும் நல்ல குணத்தைக் கைவிடலாகாது.

குதல் பழுதி முற்றிற்று.

ஆத்திசூடி அமிழ்தம்

இரண்டாம் பகுதி

1. கூடிப் பிரியேல்

கூடி—நல்லவரோடு சினேகம் செய்து, பிரியேல்—
பிரியு கட்டாவிடப் பிரியாதே.

ஒரு நகரத்தில் ஒரு பிரபு இருந்தார். அவர் மிகவும்
நல்லவர். அவருடன் சாத்தன், கொற்றன் என்ற
இரண்டு மனிதர்கள் சினேகம் செய்து இருந்தார்கள்.
அவர்கள் எப்போதும் பிரபுவை விட்டுப் பிரியவே மாட்
டார்கள்.

நாளாவட்டத்தில் பிரபுவின் செல்வத்தைப் பலர்
ஏமாற்றி எடுத்துக் கொண்டார்கள். அதனால் பிரபு ஏழை
யாய் விட்டார். உடனே கொற்றன் அவரை விட்டுப்பிரிந்து
விட்டான். சாத்தன் மட்டும் பிரியவே இல்லை. ஏழ்மைக்
காலத்திலும் பிரபுவின் கூடவே இருந்து, வேண்டிய ஒத்தா
சைகளைச் செய்து வந்தான். அவரை ஏமாற்றியவர்களுக்
கெல்லாம் புத்தி வரும்படிச் செய்தான்.

பிறகு பிரபுவை ஏமாற்றியவர்கள் எல்லோரும் அவ
ருடைய செல்வத்தை அவரிடமே ஒப்படைத்துவிட்டார்கள்.
பிரபு பழையபடி பணக்காரரானார். சாத்தன்மேல் முன்
னிலும் பத்து மடங்கு அன்பு கொண்டார். அவர் பணக்
காரர் ஆனதை அறிந்த கொற்றன் முன்போல் அவரிடம்
சினேகிக்க வந்தான். பிரபு அவனைச் சேர்த்துக் கொள்ள
வில்லை. கூடிப்பிரியாத சாத்தனுக்குத் தன் சொத்தில்
பங்கு கொடுத்தார். கொற்றன் கூடிப் பிரிந்த குற்றத்தை
எண்ணி வருந்தினான். (ஆகையால்)

நல்லவரோடு கூடிப் பிரியலாகாது.

2. கேள்வி முயல்

கேள்வி—படித்தறிந்தவர்கள் சொல்லும் நல்ல
கருத்துக்களைக் கேட்பதற்கு, முயல்—நீ முயற்சி செய்வா
யாக.

ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் பல பிள்ளைகள் படித்துக்
கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுள் கேள்வியான் என்று
ஒரு பையன் இருந்தான். அவன் யார் எதைச்
சொன்னாலும் நின்று கேட்பான். அதிலுள்ள நல்ல கருத்
தை நினைவில் வைத்துக் கொள்வான். எங்கே பிரசங்கம்
நடந்தாலும் ஓடிவிடுவான். மற்றைய பிள்ளைகள் அவனைப்
போல் நல்லதைக் கேட்பதில்லை.

ஒருநாள் சாயங்காலம் பள்ளிக்கூடம் விட்டதும், பிள்
ளைகள் வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். வழியில் ஒருவர்
ஒளவையார் கதையைப் பற்றிப் பிரசங்கம் செய்துகொண்
டிருந்தார். எல்லாப் பிள்ளைகளும் அங்கு நிற்காமல் வீட்
டிற்கு ஓடி விளையாடினார்கள். கேள்வியான் மட்டும் பிர
சங்கத்தைக் கேட்டுவிட்டுச் சென்றான்.

மறுநாள் காலையில் பிள்ளைகள் எல்லோரும் பள்
ளிக்கூடம் வந்தார்கள். அன்றைக்குத் திடீரென்று அதி
கம் வந்துவிட்டார். அவர் பிள்ளைகளைப் பார்த்து, ஒளவை
யார் கதையை அழகாகச் சொல்பவருக்கு, ஓர் ஆத்தி
சூடிக் கதைப் புத்தகம் இனும் தருவேன் என்றார்.
யாரும் சரியாகச் சொல்லவில்லை. கேள்வியான் மட்டும்
அழகாகச் சொன்னான். அவனுக்கே புத்தகம் இனும்
கிடைத்தது. மற்றைய பிள்ளைகள் தாங்கள் பிரசங்கம்
கேட்காததற்காக வருந்தினார்கள். (ஆகையால்)

பிறர் சொல்லும் நல்ல கருத்துக்களைக் கேட்க
வேண்டும்.

3. கைவினை கரவேல்

கைவினை—உடைந்த தெய்வத்தின் தெய்வியத் தோழியை, கைவினை—தெய்வியத் தோழியை மறைக்கிறது.

ஒரு கைவினையில் கையின், கரையின் என்று இரண்டு வகை மனிதர்கள் வசித்து வந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பொம்மை செய்பதே தெரியும். ஆனால் கட்டையன் கபடு நிறைந்தவன். சோம்பலும் உடையவன். யாராவது பொம்மை செய்து தரச் சொன்னால், எவர்க்குத் தெரியாது என்று தட்டிக் கூறித்து விடுவான். கணியன் அப்படிக்கைத் தொழிலை மறைக்க மாட்டான். யார் எந்தப் பொம்மை செய்வதும் அரகாகச் செய்து தருவான்.

ஒருநாள் இருவரும் ஒரு கலியாணத்திற்காக வெள்ளியூதகூச் சென்றிருந்தார்கள். அங்கே ஒரு பொம்மை வியாபாரி இருந்தார். அவர் முதலில் கட்டையனைப் பார்த்து, பொம்மை செய்து தரும்படி கேட்டார். அவன் எவர்க்குத் தெரியாது என்று ஏமாற்றிவிட்டான். பின்பு கணியனைச் செய்து தரும்படி கேட்டார். அவர் கேட்ட பொம்மைகளைப் பெல்லாம் கணியன் அழகாகச் செய்து கொடுத்தான். பொம்மைகள் வியாபாரிக்கு நன்றாகப் பிடித்துவிட்டன. கணியனுக்கு நல்ல சம்பளம் கொடுத்துத் தம்பி நிதிவேபே வேலைக்கு வைத்துக்கொண்டார். கட்டையன் தனக்குத் தெரிந்த கைத்தொழிலை மறைத்துத் தான் வேலை கிடைக்கவில்லை. அதனால் வயிற்றுக்குச் சோறு கிடைக்காமல் திண்டாடினான். (ஆகையால்)

தெரிந்த கைத்தொழிலைத் தெரியாது என்று மறைக்கக் கூடாது.

4. கொள்ளை விரும்பேல்

கொள்ளை—விரும்பும் பொருளைக் கொள்ளை, கொள்ளை—விரும்பும் பொருளைக் கொள்ளை.

ஒரு காட்டில் ஒரு கொள்ளைக்காரன் இருந்தான். அவன் இவ்வூரில் தன் கொள்ளைக்காரத்தொடர் ஊருக்குள் புதுவான். கொள்ளை யடிப்பான். சில சமயங்களில் காட்டில் ஒளித்து கொண்டிருப்பான். அவ்வழியாக வழிப் போக்கர்கள் வந்தால் அவர்களை மறித்துக் கொள்ளை யடிப்பான்.

அவன் கொள்ளை யடிகள் போகின்ற இடங்களில் பல துன்பங்கள் உண்டாவதும் உண்டு. கல் போக்கும் ; முள் தைக்கும். பம்பு கடிக்கும் ; தேள் கொட்டும் ; அடி அகப்படும் ; உதை கிடைக்கும். அவன் அவற்றைப் பொருட்படுத்துவ தில்லை.

ஒருநாள் இரவு காட்டு வழியில் மறைந்து கொண்டிருந்தான். அப்போது அவ்வழியே ஒரு வியாபாரி ஏராளமான சாமான்களை ஏற்றிக்கொண்டு ஓர் இரட்டைமாட்டு வண்டியில் வந்தார். வண்டியைக் கண்டதும் கொள்ளைக் காரனுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகிவிட்டது. “நிறுத்து வண்டியை” என்றான். அவர், கொள்ளைக்காரன் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு நிறுத்தாமல் ஓட்டினார். அவன் மாடுகளின் முன் சென்று நின்று மறித்தான். அம்மாடுகளால் ஒரு முட்டி மாடு, தன் கொம்புகளால் கொள்ளைக் காரன் வயிற்றைக் குத்திக் கிழித்தது. அவன் “ஐயோ” என்று அவறிக் கீரே விழுந்து இறந்தான். (ஆகையால்)

பிறர் பொருளைக் கொள்ளையடிக்கக் கூடாது.

5. கோது ஆட்டு ஒழி

கோது—குற்றமான, ஆட்டு—விளையாட்டுக்களை, ஒழி—நீ நீக்குவாயாக.

ஒரு கிராமத்தில் வீணன் என்று ஒரு பையன் இருந்தான். அவன் எப்போதும் வீணாக விளையாடுவான். யாரைக் கண்டாலும் கேலி செய்வான். இல்லாததைக் கூறி ஏமாற்றுவான். அது அவனுக்கு விளையாட்டாகத் தெரிந்தது.

ஒருநாள் வேடிக்கையாகக் காகிதத்தைச் சுருட்டிச் சுருட்டிக் குடித்தான். புலக மூக்கில் ஏற மயக்கம் வந்து விட்டது. அதனால் தகப்பனாரிடம் உதை வாங்கினான். ஒரு நாள் ஒரு குட்டிச் சுவரின் மேல் ஏறி விளையாடினான். தவறிக் கீழே விழுந்தான். அதனால் கால் ஓடிய, நொண்டி பென்று எல்லோரும் ஏளனம் செய்தார்கள். அது அவனுக்கு வெட்கமாய்ப் போய்விட்டது.

விணன் ஒரு கயிற்றைப் பாம்புபோல் முறுக்கிவைத்திருந்தான். அந்தக் கயிற்றை இராத்திரியில் எல்லோர் மேலும் போட்டுப் “பாம்பு பாம்பு” என்று பயங்காட்டுவான். எல்லோரும் அலறுவார்கள். அது அவனுக்கு விளையாட்டாகத் தெரிந்தது. ஒருநாள் அவன் தகப்பனார் அக்கயிற்றை அடிப்பின் போட்டுவிட்டார். அது தெரியாமல் விணன் கயிற்றைத் துடினான். அவன் கயிறு வைக்கும் இடத்தில், தற்செயலாய் ஓர் உண்மையான பாம்பு படுத்திருந்தது. விணன் கயிறு என்று எண்ணிப் பாம்பை எடுத்தான். அது கடித்துவிட்டது. உடனே விடம் தலைக்கேறி இறந்தாவிட்டான். (ஆகையால்)

கொடி விளையாட்டுக்களை விளையாடக்கூடாது.

6. சூது விரும்பேல்

சூது—சூதாட்டத்தை, விரும்பேல்—நீ விரும்பி ஆடாதே.

ஓர் ஊரில் ஒரு விறகு வெட்டி இருந்தான். அவன் தினந்தோறும் கோடாலியை எடுத்துக்கொண்டு காட்டிற்குச் செல்வான். சாயங்காலம் வரை விறகு வெட்டுவான். பின்பு, அவற்றைக் கற்றையாகக் கட்டிக்கொண்டு வந்து காசுக்கு விற்பான். இப்படி நெற்றி வேர்வை நிலத்தில் விழச் சம்பாதித்து ஆயிரம் ரூபா மீதி வைத்திருந்தான்.

ஒருநாள் விறகு விற்புவிட்டு ஒரு ரூபாவுடன் வீட்டிற்குத் திரும்பினான். வழியில் சிலர் சூதாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். சூதில் சிலருக்குக் காசு வருவது போல் தெரிந்தது. அதைக் கண்டதும், விறகு வெட்டியின் நாகில் தண்ணீர் ஊறிற்று. தன்னிடம் இருந்த ஒருரூபாவைப் பந்தயமாக வைத்துச் சூதாடினான். ஆனால் தோற்று விட்டான்.

ரூபாவைத் தோற்றதால் விறகு வெட்டியின் வயிறு “திகி திகி” என்று எரிந்தது. இன்னும் சூது ஆடி, விட்ட ரூபாவைப் பிடித்துவிட வேண்டும் என்று எண்ணினான். வீட்டிற்கு ஓடி மற்றொரு ரூபாவை எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். அதையும் தோற்றுவிட்டான். இப்படியே ஆடி ஆடித் தன்னிடம் இருந்த ஆயிரம் ரூபாக்களையும் தோற்றுவிட்டான். சாப்பாட்டிற்கும் காசு இல்லாமல் போய்விட்டது.

விறகுவெட்டி ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்தான். சூதாடியதால் வேலையும் கெட்டதே; கையில் இருந்த காசும் தொலைந்ததே; ஐயையோ! என்று ஆத்திரப் பட்டுப் பேருழாச்சு விட்டான். (ஆகையால்)

எப்போதும் சூது ஆடக் கூடாது.

7. செய்வன திருத்தச் செய்

செய்வன—செய்யும் செய்வனவீத, திருத்தச் செய்வனவீத, திருத்தச் செய்வனவீத, திருத்தச் செய்வனவீத.

ஒரு விட்டில் செல்லம் என்று ஒரு பெண் திருத்தாள். அவள் எந்தக் காரியத்தையும் முடிதும் செய்வாள். ஒரு வேலைகள் செய்துகொண்டிருக்கும் போதே அதை விட்டு வேறொரு வேலைக்குக் கவனிப்பாள். அல்லது வேலையில் சென்று வேடிக்கை பாப்பாள்.

ஒருநாள் அடுப்பில் சேறு கொதித்துக்கொண்டு இருந்தது. செல்லம் அப்படியே விட்டுவிட்டுப் பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணோடு பேசிக்கொண்டிருந்தாள். சேறு அடுப்பில் வழிந்துவிட்டது. அதனால் கனாவன் திட்டினான்.

ஒருநாள் வீட்டு வாசலில் புளி, அரிசிமாவு முதலிய வற்றைக் காயவைத் திருத்தாள். சாயங்காலம் வரையிலும் அவற்றை எடுத்து வைக்கவே யில்லை. அன்று சினிமா பார்ப்பதற்காகச் சீக்கிரம் சமைத்தாள். சமைத்ததை மூடாமலேயே சினிமாவுக்குச் சென்றாள். சினிமா பார்க்கும்போது மழை “சோ” என்று பெய்தது. ஆட்டம் முடித்ததும் செல்லம் விட்டிற்கு வந்தாள்.

வாசலில் காயவைத்திருந்த புளியும், அரிசிமாவும் மழையில் கரைந்து வினாகிவிட்டன. சமைத்ததை மூடாமையால், பொரியலையும், சோற்றையும் பூனைகளும் எலிகளும் தின்றுவிட்டன. அதனால் செல்லத்திற்கும் கனாவனுக்கும் சண்டை உண்டாயிற்று. செய்யும் காரியத்தைத் திருத்தச் செய்யாமையால் அன்று இரவு பட்டினியாய் படுத்துக் கொண்டாள். (ஆகையால்)

எதையும் அவசரமுறையில்லாமல் திருத்தமாகச் செய்ய வேண்டும்.

8. சோம்பித் திரியேல்

சோம்பி—சோம்பல் கொண்டு, திரியேல்—தீ வினாவுக்குரியதே.

ஒரு வண்ணாவிடத்தில் ஒரு கழுதை இருந்தது. அது போய்பெறிக் கழுதை. மூட்டை கம்பத்து என்றால் அதற்குப் பயம். அப்படியே படுத்துக் கொள்ளும். வண்ணாவிக்குத் தெரியாமல் அடிக்கடி ஓடி மறைந்துகொள்ளும்.

ஒருநாள் வண்ணன் ஒரு மூட்டை கட்டினான். அதைக் கண்டதும் கழுதை காட்டுப் பக்கம் ஓடிவிட்டது. அங்கே ஒரு கஸ்தூர்ன் அம்மி, சரஸ் முதலியவற்றைச் செய்து வைத்திருந்தான். கழுதையைக் கண்டதும் பிடித்துக் கொண்டான். அதன்டி முதுகில் அம்மிகளையும், உலக்களையும் ஏற்றினான். கழுதைக்கு முச்சுத் திணறியது. ஐயை யோ! துணி மூட்டையை விட இக்கருங்கற்கள் கனமாக இருக்கின்றனவே என்று வருந்தியது. ஒருநாள் கஸ்தூர்ன் சீனையும் எய்தாற்றிவிட்டு ஓடியது.

ஒரு விட்டில், சூள் ஏறும்பு அரிசி இழுத்துக்கொண்டு போவதைப் பார்த்தது. அதன்ிடத்தில் பேச்சுக் கொடுத்தது. உடனே ஏறும்பு கழுதையைப் பார்த்து, உன்னைப் போல் நானும் சோம்பேறி யில்லை; எனக்கு வேலையிருக்கிறது; போ தேரம் இல்லை என்று சொல்லிப் போய்விட்டது. பிறகு தேவ எடுத்துக் கொண்டு ஒரு தேவர் வந்தது. கழுதை பேச்சுக் கொடுத்தது. தேவரீயும் ஏறும்பைப் போலவே பதில் சொல்லிப் போய்விட்டது. கழுதைக்கு மனம் போனது. பழையபடி வண்ணாவிடமே போய் போய்ந்தது. (ஆகையால்)

போய்பெறியால் வினாகாலம் போக்கக் கூடாது.

9. துன்பத்திற்கு இடம் கொடேல்

துன்பத்திற்கு—கஷ்டம் உண்டாவதற்கு; இடம் கொடேல்—நீ இடம் கொடுக்காதே.

ஒரு காட்டில் ஒரு குள்ளநரி இருந்தது. அது கேட்ட காரியங்களையே செய்யும். மற்றைய மிருகங்களை மதிக்காமல் தாழ்வாகப் பேசும். அதனால் குள்ளநரிக்கு எவ்வளவோ துன்பங்கள் வந்தன.

ஒருநாள் குள்ளநரி ஒரு யானையைக் கண்டது. அதன் தும்பிக்கையைக் காட்டி, நீ மட்டும் ஏன் இந்த உலக்கையைச் சுமந்துகொண்டு திரிகிறாய் என்று கேலிசெய்து சிரித்தது. யானைக்குக் கோபம் வந்தது. தும்பிக்கையால் நரியைத்தாக்கி எறிந்தது. குள்ளநரிக்கால் ஓடிந்து நொண்டியாகித் துன்பப்பட்டது.

இன்னொரு நாள் குள்ளநரி ஒரு வரிப்பிலையைப் பார்த்தது. அதன்மேல் உள்ள கோடுகளைக் காட்டி, உனக்கு யார் சூடு போட்டார்கள் என்று நையாண்டி செய்து சிரித்தது. புலிக்குக் கோபம் வர ஓர் அடி கொடுத்தது. குள்ளநரி பல உடைந்து ஒன்றும் தின்ன முடியாமல் துன்பப்பட்டது.

மற்றொருநாள் குள்ளநரி ஒரு சிங்கத்தைப் பார்த்தது. அதன் பிடரி மயிரைக் காட்டி, நீ மட்டும் ஏன் இந்த மயிரைப் புதர்போல் சுமந்து திரிகிறாய் என்று பரிகாசம் பண்ணிச் சிரித்தது. சிங்கத்திற்குக் கோபம் வர ஓர் அறை அறைந்தது. குள்ளநரி கூழ்போல் நசுங்கி, நீண்ட நேரம் துன்பப்பட்டு இறந்தது. (ஆகையால்)

துன்பம் உண்டாக்கும் காரியங்களைச் செய்யக்கூடாது.

10. நூல் பல கல்

பலநூல்—பல நல்ல புத்தகங்களை, கல்—படிப்பாயாக.

ஓர் ஊரில் முத்தையன் என்று ஒரு பையன் இருந்தான். அவன் ஆத்தி சூடி, கொன்றை வேந்தன் என்னும் இரண்டு புத்தகங்களையும் நன்றாகப் படித்திருந்தான். அதோடு பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு நின்றுவிட்டான். தான் எல்லாப் புத்தகங்களையும் படித்து முடித்துவிட்டதாக எண்ணி இறுமாப்பு அடைந்தான்.

ஒருநாள் முத்தையன் தன் மாமன் ஊருக்குச் சென்றான். அங்கே மாமனுக்கு மதி என்று ஒரு சிறியமகன் இருந்தான். அவன் விடாமல் பள்ளிக்கூடம் போய் வருவான். ஒருநாள் மாமன் முத்தையனையும், மதியையும் பார்த்து, உங்களுள் படிப்பில் கேட்டிக்காரர் யார்? என்று கேட்டார். உடனே முத்தையன் நான்தான் என்றான். எப்படி என்று மாமன் கேட்டார். அதற்கு முத்தையன், ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் முழுவதையும் நான் பாராமல் ஒப்பிப்பேன்; மதிக்குத் தெரியுமா? என்று கேட்டான்.

உடனே மதி, ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் முழுவதையும் பாராமல் ஒப்பித்தான். அதற்குமேலும், வாக்குண்டாம், நல்வழி, நன்னெறி முழுவதும் பாராமல் ஒப்பித்தான். உடனே மாமன் முத்தையனைப் பார்த்து, உனக்கு வாக்குண்டாம் முதலியவைகள் தெரியுமா? என்று கேட்டார்; முத்தையன் தெரியாது என்று பேந்தப் பேந்த விழித்தான். அவனுக்கு மதியைப் பார்க்க வெட்கமாய்ப் போய்விட்டது. பல புத்தகங்களையும் படிக்காததால் ஒரு பெண்ணுக்குத் தோற்றுவிட்டோமே என்று வருந்தினான். (ஆகையால்)

பல நல்ல புத்தகங்களைப் படிக்க வேண்டும்.

11. நோய்க்கு இடம் கொடேல்

நோய்க்கு இடம் கொடுக்காது என்று வந்தது. இடம் கொடுக்காத இடம் கொடுக்காதே.

ஒரு விட்டில் மிணியன் என்று ஒரு வாயன் இருந்தான். அவன் தன் உயர்வை ஒழிக்காகக் கவனிக்க மாட்டான். அதனால் அடிக்கடி நோய் வந்தும், கண் நோய்களில் கண் வந்த நின்பான். அவன் மீறிச் சாப்பிடுவான். வயிறு கழிபும். அப்பொழுதும் கண்ட ஓட்டலுக்குள்ளே நுழைந்து காலைச் சுவையிப்பான். சாப்பாட்டில் சரியாக நடந்துகொள்வாததால் அவனுக்கு வயிற்றுநோய் வந்து வாட்டியது.

மிணியன் எப்போதும் கிரெட்டி குடித்துக்கொண்டிருப்பான். அதனால் மாப்பு நோய் உண்டாயிற்று. சில சமயங்களில் புழக்க விடமுடியாமல் திணறுவான்.

மிணியன் தினந்தோறும் இரண்டாவது ஆட்டம் கிவிமா பார்ப்பான். காக்கத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டு கண் விழித்ததனால், கண் பார்வை குறைந்து துன்பப்பட்டான்.

மிணியன் நேகம் பறிந்தி செவ்வதே பில்லை. அவன் உடம்பு ஊதலாய் இருந்தது. அவனை எல்லோரும் பொத்தல் புரளிக்காய் என்றும், சோகை என்னும் வயிற்று வலிக்காரன் என்றும், கண் தெரியாதவனே என்றும் தாழ்வாகக் கூப்பிட்டு வந்தார்கள். அந்தப் பெயர்களைக் கேட்கக் கேட்க அவனுக்கு வெட்கமாய் இருந்தது. அவன் நோய்களுக்கே இடம் கொடுத்து வந்ததால், இளம் பிள்ளைத்திலேயே இறந்து போனான். (ஆகையால்)

நோய் வருவதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது.

12. பெரியாரைத் துணைக் கொள்

பெரியாரை—கல்வி வழங்கித் திறந்த பெரியவர்களை, துணைக்கொள்—உயர்வாகத் துணை கொள்கிறார்கள்.

ஓர் ஊரில் முருகன், முரடன் என்று இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். முருகன் கெட்டிக்காரன். இராகத் தோடு நன்னாகப் பாடுவான். நல்லவருடனேயே பழகுவான். முரடன் அறிவில்லாதவன். கெட்டவருடனேயே பழகுவான்.

அவ்ஹூரில் படித்தறிந்த ஒரு பெரியார் இருந்தார். எல்லோர்க்கும் நன்மை செய்வார். ஊரில் அவருக்கு நல்ல மதிப்பு உண்டு. முருகன் அப்பெரியாரைத் துணையாகக் கொண்டு பழகி வந்தான். முரடன் ஒரு கெட்டவனோடு சேர்ந்து பழகி வந்தான்.

ஒருநாள் அவ்ஹூர் அரசன் அரண்மனையில் ஒரு பாட்டுக்கச்சேரி நடத்தது. கச்சேரிக்குப் பலரும் சென்றார்கள். முரடன் தன் கூட்டாளியுடன் சென்றான். அவ்விருவரைவும் அரண்மனை அடிகள் உள்ளே விடவில்லை. இருவரும் வெட்கி வெளியே வந்து விட்டார்கள்.

கச்சேரிக்கு வரும்படியாகப் பெரியாருக்கு அழைப்பு வந்திருந்தது. அவர் முருகனையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்றார். கடைசியில் கச்சேரியில் முருகனையும் சற்று நேரம் பாடும்படிச் செய்தார். முருகன் மிகவும் நன்றாகப் பாடினான். அவன்மேல் அரசனுக்கு ஆசை உண்டாகி விட்டது. ஓர் அழகிய முத்துமாலையை முருகனுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தான். அவன் பெற்றுக்கொண்டு மகிழ்ச்சியோடு வீடு திரும்பினான். முரடன் கேள்விப்பட்டான். தானும் பெரியாரைத் துணையாகக் கொள்ளாததற்கு வருத்தப்பட்டான். (ஆகையால்)

அறிவில் திறந்த பெரியாரைத் துணையாகக்கொள்ள வேண்டும்.

13. மீது ஊண் விரும்பேல்

மீது—அளவு மீறிய, ஊண்—சாப்பாட்டை, விரும்பேல்—விரும்பிச் சாப்பிட்டதே.

ஒரு காட்டில் ஒரு குரங்குக்குட்டி இருந்தது. அளவு மீறிச் சாப்பிட்டால் உடம்பு கெடும் என்பது அதற்குத் தெரிவதில்லை. எப்போதும் எதையாவது சாப்பிட்டுக் கொண்டே யிருக்கும். அதனால் அதனை எல்லா மிருகங்களும் குண்டோதரன் என்று கூப்பிடுவது வழக்கம்.

குரங்குக் குட்டிக்குக் கலியாணம் நடந்தது. அது மனைவியோடு மாமியார் விட்டிற்கு மருவுண்ணப் போயிற்று. மாமிக்குக் குரங்குக் குட்டியின் மேல் ஆசை அதிகம். குரங்குக் குட்டிக்கு மாமி செய்யும் பலகாரத்தின் மேல் ஆசை அதிகம்.

ஒருநாள் காலை யில் மாமி இட்டலி பரிமாறினாள். வைக்க வைக்கக் குரங்குக் குட்டி பேசாமல் சாப்பிட்டுக் கொண்டே யிருந்தது. போதும் என்று சொல்லவே யில்லை. சுமார் பத்து இட்டலிக்குமேல் சாப்பிட்டது. இரண்டு செம்புக் காப்பியையும் வயிற்றில் ஊற்றிக்கட்டியது. வயிறு வெடித்து விடும்போல் ஆய்விட்டது. முச்சுத் திணறியது. எழுந்திருக்கவே முடியவில்லை. மெதுவாகச் சென்று படுத்துக்கொண்டது.

பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு மாப்பிள்ளையைச் சாப்பிடக் கூப்பிட்டார்கள். படுபே யில்லாதிருந்தும் மாப்பிள்ளை யாகிய குரங்குக்குட்டி எழுந்துபோய் இலையில் உட்கார்ந்தது. லட்டு, வடை, பாயாசம் முதலியவற்றை வாரி வாரி உள்ளே விட்டது. வயிறு மாம்பி என்று வெடித்தது. உயிரும் மடார் என்று போய்விட்டது. (ஆகையால்)

எதைபுற அளவுமீறிச் சாப்பிடக்கூடாது.

14. முர்க்கரோடு இணங்கேல்

முர்க்கரோடு—அறிவில்லாத முடர்களுோடு, இணங்கேல்—நீ சினேகம் செய்யாதே.

ஒரு காட்டில் ஒரு தாய்க் குதிரை இருந்தது. அதற்கு ஓர் அழகான குட்டி உண்டு. அக்குதிரைக்குட்டி, ஒரு முரட்டுக் குணம் உடைய புலிக்குட்டியோடு சினேகம் செய்து வந்தது. தாய்க்குதிரை தடுத்தாய் பார்த்தது. குட்டிக் குதிரை கேட்கவில்லை.

ஒருநாள் புலிக்குட்டி குதிரைக்குட்டியையும் கூட்டிக் கொண்டு, ஒரு யானைக்குட்டியோடு சண்டை போட்டது. யானைக்குட்டியும் எதிர்த்து அடித்தது. புலிக்குட்டி சமர் வித்துக் கொண்டது. ஆனால் குதிரைக்குட்டியால் அடி தாங்க முடியவில்லை. அழுதுகொண்டே தாய்க்குதிரையினிடம் ஓடி நடந்ததைச் சொல்லிற்று. தாய் குட்டியைப் பார்த்து, புலிக்குட்டியோடு சேர்ந்தால் இப்படித்தான் அடி கிடைக்கும் என்று புத்தி புகட்டியது.

மற்றொருநாள் புலிக்குட்டியும் குதிரைக்குட்டியும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தன. அப்போது அவ்வழியே ஒரு கரடிக்குட்டி வந்தது. உடனே புலிக்குட்டி குதிரைக் குட்டியைப் பார்த்து, இக்கரடிக்குட்டியோடு சண்டைபோடலாம் வா என்று கூப்பிட்டது. அதற்குக் குதிரைக்குட்டி, ஐயையோ! நான் சண்டைக்கு வரவே மாட்டேன்; என் அம்மா அடிப்பாள் என்று மறுத்துவிட்டது. மறுபடியும் சண்டைக்கு வரவேண்டும் என்று புலிக்குட்டி வற்புறுத்தியது. வரவே முடியாது என்று குதிரைக்குட்டி பிடிவாதம் செய்தது. உடனே முரட்டுப் புலிக்குட்டிக்குக் கோபம் வரக் குதிரைக்குட்டியை நன்றாக அடித்து விட்டது. அடி தாங்க முடியாமல் குதிரைக்குட்டி இறந்துவிட்டது. (ஆகையால்)

முர்க்கர்களுோடு சினேகம் செய்யக்கூடாது.

15. வைகறைத் துயில் எழு

24 தகவியத்தில் ஒரு விடியல் பொன்னன். பொடியன் என்று இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். பொன்னன் புத்தன். எழுச் சோம்பேறி. காலை வந்த மணிக்கத்தான் எழுந்திருப்பான். பொடியன் இளையவன். விடியற்காலம் ஐந்து மணிக்கு எழுந்துவிடுவான். வகையில் காலைக் காலித் தொழுவான். பாடங்களைப் படிப்பான். எட்டு மணிக்கெல்லாம் பள்ளிக்கூடம் போய் விடுவான்.

ஒருதான் விடியற்காலையில் அவர்களின் தாய் தந்தைகள் மட்டனர் பார்த்துப் புறப்பட்டார்கள். பொன்னன் எழுப்பினார்கள். எழுந்திருக்கவில்லை. பொடியனைமட்டும் அவரத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். பொன்னன் எழுந்து ஏமாந்து போனான்.

மற்றொருதான் பள்ளிக்கூடத்தில், காலை எட்டுமணிக் குத் திமரென்று அதிகாரி வந்துவிட்டார். பிள்ளைகளைப் பார்வைவிட்டார். எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் ஒவ்வொரு கதைப் புத்தகம் இனும் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார். பொன்னன் அப்போதுதான் தூக்கத்தை விட்டு எழுந்தான். ஆர அமர, ஒன்பது மணிக்குப் பள்ளிக்கூடம் வந்தான். எல்லாப் பிள்ளைகளும் கதைப் புத்தகம் வைத்திருப்பதைப் பார்த்து ஏமாந்து போனான். விடியற் காலை யில் எழுந்திருக்காததால், அவனுக்குச் சுறு சுறுப்பும் உண்டாகவில்லை. பாடமும் பதியவில்லை. எல்லோரும் அவனை முண்டம் என்று ஏளனம் செய்தார்கள். (ஆகையால்)

விடியற்காலையிலேயே தூக்கத்தை விட்டு எழுந்திருக்க வேண்டும்.

இரண்டாம் பகுதி முற்றிற்று.

வித்துவான், சுந்தர-சண்முகனார் எழுதியுள்ள

பாட புத்தகங்கள் :

திருக்குறள் தெளிவுரை—1.

விலை அனு 3.

குறிப்பிட்ட 50 திருக்குறளுக்கு, அதிகாரப்பெயரும், அதன் னுக்கமும், தெளிவான பதவுரையும், கருத்துரையும், எழுவாய் பனிலைகளும், மாதிரிக் கேள்விகளும், மாணவருக்கேற்ப இனிய னிய நடைபில் எழுதப்பட்டுள்ளன. இது உயர் நிலைப்பள்ளி முதல் பாரத்திற்கு உரியது.

திருக்குறள் தெளிவுரை—2.

விலை அனு 4.

குறிப்பிட்ட 60 திருக்குறளுக்குத் தெளிவுரை. உயர்நிலைப் பள்ளி இரண்டாம் பாரத்திற்குரியது.

திருக்குறள் தெளிவுரை—3.

விலை அனு 5.

குறிப்பிட்ட 70 திருக்குறளுக்குத் தெளிவுரை. உயர்நிலைப் பள்ளி மூன்றாம் பாரத்திற்குரியது.

ஆத்திதடி அமிழ்தம்—விலை அனு 5.

(குழந்தைக் கதை மலர்) இது ஆரம்பச் சிறுவகுப்புக்களுக்கு உரியது.

குழந்தைப் பாட்டு—விலை அனு 3.

இந்நூலில், குழந்தைச் சிறுவருக்கு ஏற்ற இனிய எளிய 40 பாட்டுக்கள் மெட்டுக்களுடன் எழுதப்பட்டுள்ளன. இது ஆரம்பச் சிறுவகுப்புக்களுக்கு உரியது.

சிறுவர் செய்யுட்சோலை—விலை அனு 4.

பாரதியார் முதலிய கவிஞர்களின் கவிதைக்குத் தெளிவுரை. சிறுவர்க்கு ஏற்ப அமைந்தது.

கிடைக்குமிடம் :

பைந்தமிழ்ப் பதிப்பகம்,

61—பி, வைசியர் தெரு, புதுச்சேரி.

(புத்தகக் கடைகளிலும் கிடைக்கும்)